

HET KOMT GOED

Het komt goed

en andere rijke teksten

VOOR OKAN

© 2023 - Wablief

Frederik de Merodestraat 27

2800 Mechelen

www.wablief.be

boeken@wablief.be

Vormgeving: Merel Van Meurs

Druk: Wilco bv.

Illustratie op de cover: Charlotte Severeys

Dit boek is ook beschikbaar als luisterboek.

Dit boek kwam tot stand in samenwerking met het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief.

Rijke teksten voor OKAN

Wablieft verzamelde voor dit project meer dan 50 nieuwe rijke teksten, in eenvoudig Nederlands, voor jongeren in OKAN-klassen. Dat deden we met steun van de Vlaamse overheid, in het kader van het Leesoffensief. Nog meer rijke teksten vind je op de website rijketeksten.org van de Taalunie.

Dit boek is een deel in een reeks van vijf boeken. Enkele teksten van dit project vind je enkel online. Bij alle verhalen en teksten van dit project hoort lesmateriaal. De teksten en het lesmateriaal kan je gratis downloaden. Alle info vind je op wablieft.be/OKAN

Wablieft dankt het ministerie en het departement Onderwijs van de Vlaamse overheid voor de kans om dit project te mogen realiseren. En natuurlijk ook iedereen die meewerkte: alle auteurs, illustratoren, iedereen die lesmateriaal maakte en de leden van de stuurgroep.

Het komt goed

Siska Goeminne

Kom mee, we zijn er bijna.
Daar zit hij. In die gang daar.
Er zijn veel gangen in dit gebouw.
En trappen naar gangen, links en rechts.
En deuren in al die gangen, links en rechts.
Je raakt hier vanzelf de weg kwijt.
Kijk, hij zit in de gang met de lichtgroene muren.
Er lopen mensen, het is druk.
Maar hij beweegt niet.
Zie je hem?
Hij zit op de grond, naast een plantenbak.
Verborgen achter de bladeren.
Hij is in zwart-wit, als een oude foto.
Zijn huid is heel bleek, zijn kleren pikzwart.
T-shirt, jeans, kousen, sneakers, alles is zwart.
Soms kijkt hij op. Een boze blik.
Donkere ogen in een bleek gezicht.
Dan staart hij weer naar beneden.
Kom. Nu!
We gaan dichterbij. Stil.
Voorzichtig. Hij mag het nog niet merken.
We hebben nog wat tijd nodig.

*

Luka weet het niet meer.
Hij weet niet goed waarom hij hier is. Op deze
plek.
Er lopen mensen langs, te veel mensen.
Mensen die druk praten, vragen, de weg wijzen ...
Soms stoppen ze plots bij hem.
Dan schrikt hij, elke keer.
Ze stellen een vraag, leggen een hand op zijn
schouder.
Luka duikt weg, legt zijn handen op zijn oren.
Rust, dat wil hij.
Ze lopen weer door. Snel en gehaast.
Rust!
Het woord klinkt luid in zijn hoofd.
En blijft daar klinken.
Als een gebed, een smeekbede.
Maar hij vindt geen rust.
Als hij zijn ogen sluit, ziet hij beelden, donker en
hard.
Steeds weer dezelfde beelden.
Hij hoort er geluiden bij, en stemmen.
Het maakt hem gek. Luka krimpt ineen.
Hij wil het niet meer. Hij wil ...
'Gaat het?'

‘Kunnen we iets voor je doen?’
Laat me met rust! denkt hij luid. Maar hij zegt
niets.
Zijn gezicht wordt hard, hij voelt het. Als steen
zo hard.
Luka maakt vuisten van zijn handen en verstopst
zijn hoofd tussen zijn knieën.
‘Ik wil stilte.’ Hij fluistert het.
En kunnen slapen. En vergeten.
Niets meer weten.

*

Hij ziet ons nog niet, gelukkig maar.
Mij kent hij, natuurlijk. Maar jou heeft hij nog
niet gezien.
Misschien maak je hem bang, dat kan.
We zitten niet ver bij hem vandaan.
Tegen de muur staan blauwe plastic stoelen. Ze
zitten aan elkaar vast.
Daar zitten we nu, jij en ik. We zwijgen en kijken
een tijdje.
Alsof we ook wachten. Op een dokter, een
therapeut, op hulp.
Maar we wachten alleen maar op een goed
moment.

We willen geen hulp, niet nu.
We willen ook niet helpen, dat kunnen we niet.
Luka ziet ons niet, de plantenbak verbergt ons ook.
Toch zijn wij – ben ik – gekomen voor hem.
Alleen voor hem.
Omdat hij zo bijzonder is.
Omdat hij zo veel talent heeft. En humor.
Omdat zijn kleine oren zo grappig aan zijn hoofd
staan.
En omdat zijn glimlach altijd onverwacht is.
Breekbaar is die lach. En kostbaar. Want hij is
snel weer weg.
Hij is koppig, wil geen ‘nee’ horen.
Hij is vol verdriet en boos als het niet gaat zoals
hij wil.
Een donderwolk die kan losbreken.
Hij klapt dicht als het hem te veel wordt.
Helemaal toe, als de kaken van een klem.
Om gek van te worden.
Maar ik zie hem graag. Zo simpel is het soms.
Ik kijk je aan en leg een vinger tegen mijn lippen.

*

‘Wat is er?’ Een aardige stem, diep en warm. ‘Wat
heb je nodig?’

Schuw kijkt Luka op.
Het is een verpleger, een oudere man met
blozende wangen.
Hij kijkt oprecht bezorgd. Hij legt een hand op
Luka's hoofd.
Luka schudt de hand van zich af.
'Niets,' mompelt hij. 'Ik wacht gewoon. Ik heb
niets nodig.'
Niets wat jij me kan geven, man.
Ik wil een ander hoofd, een ander lichaam, een
andere ik.
Haal een nieuwe Luka voor mij.
Met een kop zonder gedachten en een lijf zonder
pijn.
Een ik die leeg en stil is, een plein in de nacht.
Dat en nog veel meer gaat door hem heen.
Maar hij zwijgt.
Hij wacht tot de man het opgeeft en weggaat.
De tegels onder zijn voeten zijn wit en zwart.
Ze zijn gepoetst en glimmen in het koude licht
van de tl-lampen.
Maar het zijn oude tegels. In één ervan zit een
lange barst.
Kapot, net als hij.
Luka wil huilen, maar zijn ogen blijven droog.
Een gezicht van steen kan niet wenen.

Weer knijpt hij zijn vuisten samen.
Hij doet zijn ogen dicht en wiegt heen en weer.
Niemand kan de beelden in zijn hoofd stoppen.
Heen en weer.
Een kapotte mens is hij.
Niemand kan hem repareren. Heen en weer.
Niemand kan de gedachten ...
Plots voelt hij een hand op zijn gebalde vuisten.

*

Mijn droge, warme handen sluiten zich zacht
rond zijn vuisten.
Luka wil eerst zijn handen wegtrekken, maar hij
doet het niet.
Langzaam ontspannen zijn vingers.
Hij kijkt naar mij en glimlacht.
Zie je dat breekbare lachje? Hoe mooi het is?
De zon die door de wolken breekt.
Ik glimlach ook naar hem.
Zelfs al voel ik kort de pijn die ik om hem heb.
Omdat ik weet dat ik niet kan helpen. Niet echt.
Ik kan zijn barsten niet lijmen, zie je.
Ik kan de stemmen in zijn hoofd niet doen
zwijgen.
De beelden niet wegnemen.

Zijn leven niet in handen nemen.
Dat moet hij zelf doen.
Dat kan niemand anders.
Gauw sla ik mijn armen open.
Hij twijfelt niet, hij duikt erin weg.
Zo tenger is hij, dat hij bijna verdwijnt in mijn
jas.
Jij kijkt naar mij, naar hem.
Je houdt nog wat afstand.
Het komt goed, zeg ik tegen hem.
Maar ik kijk naar jou.
Met een vraag in mijn ogen.

*

Die jas is heel zacht en warm.
En in die armen komt hij even tot rust.
Heel even maar.
Het komt goed?
Luka doet zijn ogen dicht.
Zo moe is hij, zo vreselijk moe.
Hoe dan?
Hij weet het niet.
Maar hij zou het graag geloven.

